

1959

1959

თბილისი შაისი

№ 9

საბჭო

გამოცემის XXXVII წელი ტანი 2 მან.

საქართველოს კომმუნისტებს საზაფხულო იაღლებიდან კასპიისპირეთის საზამთრო საძოვრებზე და უკან სპეციალურად მოწყობილი ავტომანქანებით გადაჰყავთ ცხვარი.

საბჭოელი
მედიკოსები

ნან ა. კანდელაკისა

მზიარული გასეირნება საზამთრო საძოვრებიდან საზაფხულო იაღლებიდან

— აღარ შემიძლია მეტი შენი გაღებული ცხვირპირის ყურება, მე მივდივარ!

— როგორ? მე თამადა ვარ აქ თუ ვინ ვარ, ფეხს ვერავინ გადგამს უჩემოდ!

ქაიბურა

ქიტესა კიკალაშვილი ზარმაცი არ გეგონოს! ოჯახი საათივით აქვს აწყობილი. ჩიტის რძეც არ აკლია. მისი შრომადღეები თითზე რომ ჩამოითვლება, საიდან აქვს ამდენი ქონებაო, იკითხავეთ თქვენ... ეჰ, ცხოვრებას ალღო ესაჭიროება, ალღო და სწორედ ეგ ალღო ალაღებს და აფუფუნებს ქიტესასაც, კაცმა ხერხით უნდა იცხოვროს, ოჯახის სარჩენად გზმორჩენა ნახოს...

არა, ნამდვილად ვერ ვიტყვით ქიტესას შრომა არ უყვარსო, უყვარს, მაშა! მეზობელ კოლმეურნეებს ბედლები თუ სავსე აქვთ ხორბლით, ქიტესაც სავსე ქისით მიადგება მათ, ნაღდ ანგარიშზე იყიდის ხორბალს, ურემზე დაუღებს, წაქეილში წაიღებს, მარილგულად დააფქვევინებს, სახლში ჩაიტანს, გაუცრელად მოზილაკს, დადარში გამოაცხობს, კასრებში ჩაფშენის, ალაოს დააყრის, თერთმეტი დღე-ღამე ამჟავებს, მერე ამ ადუღებულსა და ამყრალებულ კომ-ფაფას საარაყე ქვაბში ჩაყრის, ხარშავს, ხარშავს, ბოლოს, ამდენი წვითა და დაგვით მიღებული სასიამოვნო სითხით ბოთლებს დაავსებს და ჰაიდა... გასწევს ბაზრისაკენ, თითო ლიტრს სულ რაღაც ოც მანეთად გაყიდის და მოდის და მოდის ფულები.

მაგრამ თითო-თითო ლიტრად გაყიდვა მაინც ძნელია, ზამთარში სიცხე შეაწუხებს, ზაფხულში სიცხე, ბითუმი ვაჭრობა ჯობიაო და ქიტესამ ამა-საც აუღო ალღო. თვე ისე როგორ გავა, ვინმე არ დაქორწინდეს, ან ვინმე არ მოკვდეს. უჭიბიტაუროდ კი არც ქორწილი ვარგა და არც ქელები. ქიტესას ყველა შემთხვევისათვის ყოფნის მარაგი, ამიტომაც თვლიან გაჭირვების ტალკვესად და არ არის თუ?

— პავლე მოკვდა?—ძალიან კარგი, საღებმა ქიტესას ჟიბიტაური.

— ყიცილო გარდაიცვალა?—კიდევ უკეთესი, იკიდება ქიტესას ჟიბიტაური.

— ვასილანთ თევდორას ცოლი მოყავს?—დარდი ნუ აქვს, ქიტესას ჟიბიტაური არ გამოიღევი.

ვისაც გათხოვება გინდათ ან ცოლის შერთვა, არხინად იყავით, სანამ ქიტესა კარგადაა, ჟიბიტაურის შოვნა არ გაგიძნელებათ.

ვისაც სიკვდილი უნდა, ნუ ყოყმანობს,—ჰა ქიტა და ჰა ქიტესას ჟიბიტაური.

და მიეძინება ცხოვრება თავის კალაპოტში, არ თავდება ქორწილი და ქელები, ილევა და მაინც არ ილევა ქიტესას ჟიბიტაური. და მოდის და მოდის ფულები.

გიორგის ილოსა და სილოვანის ელოს ისე შეუყვარდათ ერთიმეორე, რომ ჯოხით ვერ გაყრდი და ქორწილი აუცილებელი შეიქნა,

— ჟიბიტაური თუ გაქვს, ქიტესა? — ეკითხება გიორგი

— მაშა, მაქვს და მერე როგორი თაფლია თაფლი.

— ცული არ იყოს, მაგარი ხომაა?

— ისეთი მაგარია, როგორც კი დალევ, მაშინვე წაგაწვენს.

— კაცო, ქორწილი მაქვს. იმდენი სტუმარი სადღა დაეწვინო... ამდენი საწოლი სადა მაქვს?

— შენ დარდი ნუ გაქვს, დაალევი და მიწა-ზედაც მშვენივრად წაწვებიან, ბუმბულად მოეჩვენებათ.

წაიღეს, გაიმართა ქორწილი. ახლობელიც იყო, მსმელების თავკაცადაც ითვლებოდა და ქიტესა თამადად დანიშნეს.

აბა, კარგი ბიჭია და ნუ დალევს!

— ო, რა არაყია, შენი გულისა, მასპინძელს ვენაცვალე. თაფლია, თაფლი, ნეფე-დედოფალს გაუმარჯოოს!

— გაუმარჯოს!

— ეს არაყი ჭაჭბესაც უხდება, კუჭისათვის მისწრება... ნეფე-დედოფლის მშობლებს დღეგრძელობა...

— დღეგრძელობა!..

სვა. სხვებსაც ასვა. მაგრამ ვაი ასეთ სმას, თევზის ქონს მეტი სიამით დალევდა, მაგრამ რა ექნა, არ დაეღია, თავის ჟიბიტაურს ხომ არ დაიწუნებდა, წინ იყო ქორწილები, ნიშნობები, ქელები, რამდენს უყვარდა ერთი მეორე, რამდენს ედგა ცალი ფეხი საფლავში, მუშტრებს ხომ არ დაკარგავდა... და სვა, სვა და ასვა სხვებს, თვითონაც გამოიღემა, სხვებიც გამოიღემა და, ბოლოს, რის ვაივავლახით, მიიტანეს სახლში...

გამოიღევი... თავი უბრუოდა, გული ერეოდა, ჭაჭბიც ტიოდა, კუჭიც... ყურებში თავისივე სიტყვები უწიოდა—ო, რა არაყია, თაფლია, თაფლი. ეს არაყი ჭაჭბესაც უხდება, გულსაც; კუჭსაც. წამალია, წამალი. ჰმ, ეს თუ წამალია და საწამალი რაღა იქნება? ერთ კვირას კაცად აღარ გარგოდა.

გულში კი ხითხითებს ქიტესა, ჰაი დედასა, რა ბრიყვეები არიან, ამ შხამს რა ასმევთო!

ორი კვირის თავზე ისევ მოაკითხეს ქიტესას, პაპა არსენა გარდაიცვალა. საქელებოდ ჟიბიტაური მოგვეცი და თამადადაც წამოგვეყვიო.

— რისი ჟიბიტაური, რა ჟიბიტაური? აი—ხელები გაასავსა ქიტესამ.

— ქიტესა, შენი ჭირიმე, გაჭირვების ტალკვესს ტყულიად გეძახიან? მოგვეცი, კარგ ფასს მოგვემთ, პაპა არსენა ბურმარილიანი კაცი იყო, უქელებოდ როგორ მივაბაროთ მიწას?

— არა მაქვს, ცოლ-შვილს გეფიცებით, არა მაქვს, სათოფზე არ ვეკარები ჟიბიტაურს, ამ ეშმაკის მოგონილ სასმელს თუ თავი მოვაკვლევი, ძალი მიმაკვდეს სულში...

არ ვიცი როგორ დამარხეს პაპა არსენა, მაგრამ იმას კი ამბობენ, ქიტესა ღამ-ღამობით ისევ ხდის ჟიბიტაურს, ჩუმ-ჩუმად ქალაქში დააქვს და უჩუმრად ყიდისო.

ცხოვრებას ალღო სჭირია, ბიძია, ალღო!

ქიტესა ადრე აშკარად თუ ხდიდა ჟიბიტაურს და აშკარად ყიდდა, ახლა მალულად ხდის და მალულად ყიდის.

კუზიანს სამარე გაასწორებსო.

მას შემდეგ, რაც მოხდა წერა-კითხვის უცოდინარობის სრული ლიკვიდაცია და მოთხოვნების წერა მოსახლეობის ფართო მასებისათვის ყოველდღიური მოთხოვნილებების საგნად იქცა, რა თქმა უნდა, წარმოებიდან მოუწყვეტლად, ჩვენი, კრიტიკოსების საქმე საგრძნობლად გაართულდა. ახლა ამ მოთხოვნათა ნაკადის შეჩერება უკვე ძნელია, როგორც გაფუჭებული ონკანიდან გადმოხეთქილი წყლის ნაკადის შეჩერება ონკანზე ხელის მიჭერით. სხვა რომ არა იყოს რა, უბრალოდ წარმოუდგენელია წაიკითხო ყველა მოთხოვნა, რომლებიც საქორწინოდ გამოცხვარი უმარაგო ხაჭაპურებივით გვანან ერთმანეთს. მაგრამ მე, როგორც პრაქტიკულმა ადამიანმა, ვიპოვე გამოსავალი.

ერთხელ ქუჩაში შთამაგონებელი სახით მიმავალს ვილაცხე მომესალმა. გოცებისაგან ქვედა ტუჩი გადმოვატრიალე.

— ვერ მიცანი, კაცო? — მკითხა უცნობმა და ჩემს წინ დონიჯუმორტუმი გადაიქაჩა. გაშტერებული ვუსტკერდი.

— ვერ მიცანი, კაცო? — გამიმეორა უცნობმა და ახლა პროფილში დამიდგა.

— უკაცრავად, მაგრამ ვერ ვიცანით!

— შე კაცო, ბიცოლაშენის ქელეხზე რომ გადმოვიგდე ენა უნაგირის მოსართავი ღვედივით და გენიოსი გიძახე, დაგავიწყდი?

— აა! — გავიხარე მე და ხელები გავშალე, — სად დაიქარგე, კაცო!

— გადავყევი იმ წიგნის გამოშვებას.

— რომელი წიგნის?

— როგორ, არ წაგიკითხავს ჩემი რომანი? სირცხვილი შენი, არ გეკადრება კრიტიკოსს!

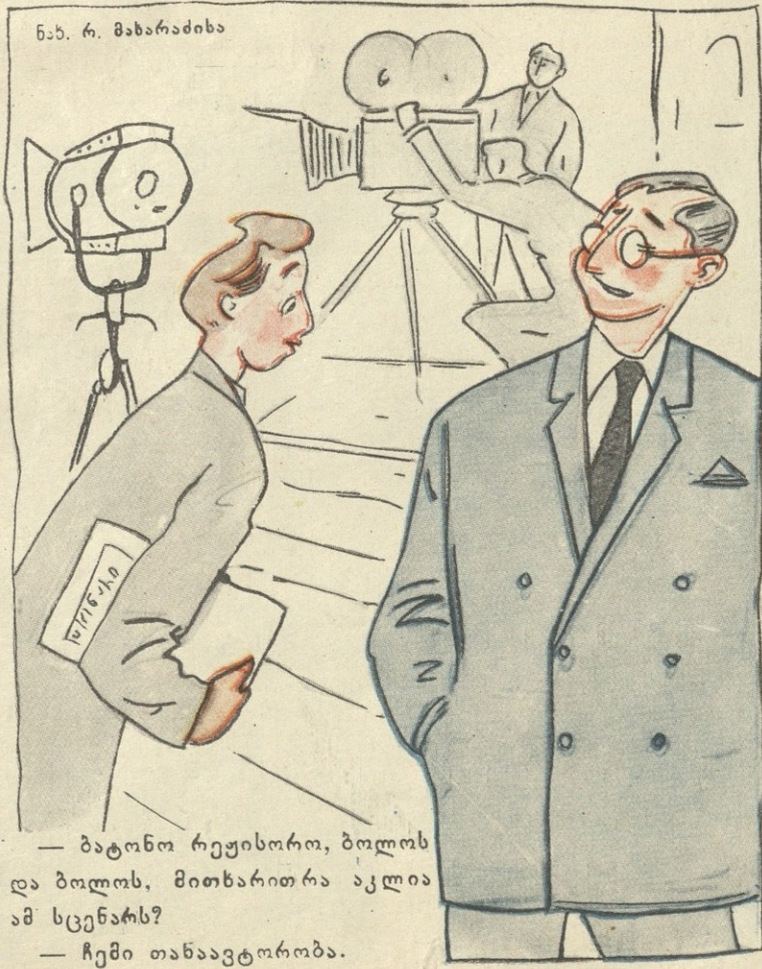
შემკრცხვა, მაგრამ იხტიბარი არ გავიტეხე.

— როგორ არ წამიკითხავს, რეცენზიაც თითქმის მზად მაქვს, მაგრამ ერთ დეტალში არ გეთანხმები, აი ის კოლმეურნეობის თავმჯდომარე რომ არის, რა ჰქვია?..

— მიხაკო!

— ჰო, მიხაკო, რაღაც იმ ქალთან...

— რა მოხდა, კაცო, შეუყვარდა ქვრივი ქალი, იქნებ ის

ნან. რ. მახარაძისა

— ბატონო რეჟისორო, ბოლოს და ბოლოს, მითხარით რა აკლია ამ სცენარს?
— ჩემი თანაავტორობა.

არ მოგწონს თავისი ფრონტელი მეგობრის ცოლი როგორ შეიყვარა, მაგრამ სიყვარულმა ამხანაგი არ იცის.

— ეს კი მართალია, მაგრამ ის ახალგაზრდა ბიჭი რომ გყავს...

— ტიტეკო?

— ჰო, ტიტეკო, იმის საქციელი რაღაც...

— რას ერჩი, კაცო, ბიჭმა დაამთავრა ათწლედი, ერთხანს ილოთა, დედამისის კისერზე იჯდა, მაგრამ მერე ხომ მოეწყო კოლექტივის ტრაქტორზე და ახლა მეტი რა გავაკეთებინო.

— იმაზე რაღას იტყვი. საწყობის გამგე და ბულალტერი, რომ რაღაცა...

— რა გინდა, ძმაო, ბოლოს ხომ არ შერჩათ მაინც, ხომ გადასცა პროკურატურას მიხაკო. ის ხომ კარგად მაქვს გაკეთებული, ბულალტერი რომ თავმჯდომარის ცოლისძმად მყავს გამოყვანილი, ა?

— კარგია!

— ო, რას ეხვეწება ჩემი ძმა არ დაიჭიროო, მაგრამ მიხაკო რას დაუთმობს, მაგარი ბიჭია.

— კარგია, კარგი!

— ის ადგილი როგორ მოგწონს იმ ამბის შემდეგ, საცოლვე ვენახში რომ შეხვდებოდა მიხაკოს და მიახლის — უგულო!

მე გული საიდან მექნება, გული შენ მომტაცეო, რომ უპასუხებს მიხაკო.

— ეს ადგილი მართლაც კარგია, მაგრამ ბოლოს მაინც...

— ბოლოს, შე კაცო, რა ქნას იმ ქალმა, ახალგაზრდა და გათხოვება უნდა, აბა არ წაყუცეს?

— ის კონფლიქტი მაინც საეჭვოდ მიმაჩნია, ფერმაში რომ ხდება!

— რომელი, ფერმის გამგემ რომ რევიზორს გოჭი არ დაუკლა?

— ჰო!

— მართალია, ეს ადგილი ცოტა დამაჯერებლობას მოკლებულია, მაგრამ სამაგიეროდ ფინალური სცენა როგორია?

— ფინალური სცენა კარგია, ოლონდ, მე მგონი, ასე უნდა მთავრდებოდეს: მზე ამოდიოდა...

— რა მოხდა, შე კაცო. „ამოდიოდას“ მაგივრად „ჩადიოდა“ რომ მიწერია იმას წუნობ? მაგას მეორევე გამოცემაში შევცვლი.

ნაწარმოების შინაარსი უკვე ვიცოდი, ახლა რომანის სათაურის გაგება მაკლდა.

— რაღაცა სათაური არ მომწონს!

— რაღა „ბალახიანი საძოვრები“ ცუდი სათაურია?

— რა უშავს. ახლა კი ნახვამდის, კარგად იყავი.

— აბა შენ იცი, პურ-მარლის ნუ დავაძველებთ, დავიჯერო ამ მოკლე ხანში არავინ მოგიკვდება? — მკითხა მან, მხარზე ხელი დამკრა და წავიდა.

წიგნის შინაარსის წიგნის წაუკითხველად გაგების ამ მეტოდს უკვე დიდი ხანია ვყენებ და კარგ შედეგებსაც ვიღებ, მაგრამ, მე კიდევ უფრო რაციონალური წინადადება მაქვს:

დაიწეროს ერთი დიდი ანონიმური რეცენზია ყველა ასეთ ნაწარმოებზე და მერე ავტორებმა იტეხონ თავი ვის რომანს ეხება იგი. არადა არც ის ვარგა, რომ საერთოდ არ ვწეროთ რეცენზიები, რადგან ასეთი ლიტერატურა კრიტიკის გარეშე იმ ბუკლეს ნაქერს ჰგავს, რომელიც დახლზე დევს მაგრამ არ იყიდება, როგორც ჯერ შეუთვასებელი.

იხსენებო

ქარულ ჩაქუქი

ა დ ა მ ი ა ნ ე ბ ი

ეს პირდაპირ წამებაა! წამდაუწუმ მიხდება ბიჭების შეცაცხანება, რომ ჩემს ძალს მოეშავს არ გაალიზიანონ.
 მე მიხდება ძალის მოგერიება, რომ ჩემს კატას არ მივარდეს.
 მე მიხდება კატებს ჭოლოკით ვსდიო ბაღში, რომ ჩიტებზე არ ინადირონ.
 მე მიხდება ფრინველს თოფით ჩავუსაფრდე, რომ ჩემი ალუბალი არ კენკოს.

ბ ე ლ უ რ ა

ბულბული რა ფრინველია! ჩვენ, ბელურები, გაცილებია მეტნი ვართ!

მ ი რ ი

ფუი! ასეთი სერიოზული წუთებია. ალუბალი კი, ხედავთ რა ურცხვად ჰყვავის!

გომგამომო კრიტიკოსი

ჩემის აზრით, არაფერ საჭიროებას არ წარმოადგენს, გველი რომ ასეთი გრძელი იყოს.

აზრთა პრინციპული სხვადასხვაობა

შოფერი:—ეს ადამიანი გამოლენჩებული ცხვარივით აქეთ-იქით აწყდება.
 ქვეითი:—ეს ოჯახეტიანი შოფერი გიჟივით დააქროლებს მანქანას.

დ ი ზ ლ ო მ ა ტ ი ა

მადლობა ღმერთს, ხელშეკრულება დადებულია. ახლა მოდი, იმაზე ვიფაქროთ, რანაირად დავარღვიოთ ის.

საერთაშორისო უმთავანმება

ჩვენ, კურდღლებმა, ხელშეკრულება დავდეთ ქათმებთან იმის შესახებ, რომ ერთმანეთს არ შევჭამოთ. ვნახოთ, ამაზე რას იტყვის ქორი.

ც ი კ ლ ო ნ ი

ორმოცდაათი ქალაქი ალგვილია დედამიწის ზურგიდან. რა შესანიშნავი წარმატებაა!

თ ა ბ ვ ი

ეჭე, კატამ ბელურა დაიჭირა! ახლა ჩვენ, თავგებს საშიში აღარაფერა გვაქვს.

ნ ა წ ყ ვ ე ტ ე ბ ი

კრიტიკოსი:—გავაკრიტიკო—ეს იმას ნიშნავს აუხსნა ავტორს, რომ იგი არ აკეთებს ამა და ამ საქმეს ისე, როგორც მე გავაკეთებდი, გაკეთება რომ შემეძლოს.

* * *

წარმოიდგინეთ, რა სიჩუმე იქნებოდა, ადამიანები რომ მხოლოდ იმას ლაპარაკობდნენ, რაც ნამდვილად იცინან!

ჩეხურიდან თარგმნა **შალვა გვინჩიძე**

ნახ. ნ. მალაშონიასი

— რა არის ეს, გუშინდელი გაზეთი რომ მოგიტანიათ?
 — დღევანდელს ხვალ მოგართმევთ, ბატონო!

მინიატურული მოთხრობები

მეზობელმა ნიკოლოზს შესჩივლა: იცით რომ თქვენმა ცოლმა ბებერი თხა მიწოდა?

— ო, ძალიან ცუდად მოქცეულა. ისე, უნდა გამოვტყუდე, მოსწრებულად კი უთქვამს.—მიუგო ნიკოლოზმა.

— მერაბ, საბოლოოდ გადავწყვიტე ნიკიტორეს ქალიშვილის შერთვა.—უთხრა ზაურმა ამხანაგს.

— ყოჩაღ, ნიკიტორე, რა მალე გამოუყვანია „ვოლგა“?!—გაიკვირვა მერაბმა.

დ. კოკაია

აკიბაბა

„დამწუებ პოეტს“

რაც საძოვს წელს ღექსებს წერდა, ერთ თაბახში ჩაეტია. მოხუცდა და მაინც ისევ, ჯერ დამწუები ჰოეტია.

ნახ. ზ. ნიუარაძისა

— ცოტა წავუძინოთ და მოხსენების ბოლოში ყვირილი გაგვადვიძებს. —ღირექტორი მიღწევებზე ილაპარაკებს.

ჩემო ნიანგო!

უცნაური დავა შემეკმნა თბილისის კერამიკულ კომბინატთან. საქმე შემდეგნაირად: მე დავადგინე, რომ სახელოვანი კრილოვი ვერ დაწერდა იგავს «მელა და წერო» თუ იგი საქართველოში იცხოვრებდა და აი რატომ! დავუშვათ, კრილოვი ამ იგავს დღეს წერს. მაშინ იგავი, ძველი ვარიანტი-საგან განსხვავებით, ასეთ სახეს მიიღებდა:

მელა და წერო დაძმობილდნენ. მიიწვია წერომ მელა. გადმოიღო ჩვენს კერამიკულ კომბინატში გაკეთებული ლამაზად მოხატული, მაღალყელიანი სურა, ჩაუსხა შეჭამანდი და უთხრა—მიირთვი, ჩემო მეგობარო. გაიწვრილა კისერი მელამ, ხან აქედან შემოუარა სურას, ხან იქიდან, მაგრამ ვერაფერს გახდა. ახლა მეორე სურა გადმოიღო წერომ, უფრო დაბალყელიანი, უფრო ლამაზი, ისიც ჩვენს კომბინატში გაკეთებული. მელა ახლაც ვერაფერს გახდა. წეროს შეეძლო თორმეტამდე ერთიმეორეზე ლამაზი სურა გადმოეღო, მაგრამ ზედმეტად ჩათვალა. დარჩა მელა მშვიდი. წერომ კი ჩაჰყო ნისკარტი სურის ყელში და ყელი ჩაიკოკლოვინა.

— მე შენ გიჩვენებ სურის. — თქვა მელამ. — წავალ ახლა, თეფშზე ფაფას დაგისხამ და, თუ ბიჭი ხარ, ალოკო. ეს საყვედური მელამ გუნებაში თქვა. ცხადად კი ეს უთხრა წეროს, — ხვალ ჩემთან მოდი სადილად, შენი ჭირიმეო.

სანამ სადილობა მოატანდა, მელა გაიქცა უნივერსიტეტში და თეფში ითხოვა. არა გვაქვსო, უთხრეს. გაქანდა «ორსართულიან მალაზიაში», არა გვაქვსო, აქაც უთხრეს. შემოირბინა თბილისი, გაეცნა თელავში, გაიქცა კასპში, გორში, ბორჯომში, სოხუმიში, ბათუმში. მაგრამ რად გინდა, ყველგან სურებს სთავაზობდნენ. დაბრუნდა შინ არაქათამოცლილი და წეროც იქვე დახვდა.

თურმე ნუ იტყვი, ეშმაკ წეროს მელას განზრახვა შეეტყო და თვალი უდევნებია მისთვის, დაუყვავა დაღლილ-დაქანცულს და უთხრა:

— ნუ დაღონდი, ჩემო მეგობარო. დრო იყო, შენსავით დავრბოდი მალაზიიდან მალაზიაში, ყველგან თეფშებს მთავაზობდნენ. სურა კი ვერსად მესოვნა. მე რომ მათი ამბავი ვიცო, დრო მოვა, სურა გაწყდება, თეფში გამრავლდება, ჰოდა, შენც მაშინ გადამიხადე სამაგიეროო.

მელა იმ ბედნიერ დღეს დღესაც ელოდება.

ესეც ახალი ვარიანტი, ჩემო «ნიანგო». ახლა დავა რაში მდგომარეობს? თბილისის კერამიკულ კომბინატთან შემომედავენენ: თუ კრილოვი იგავს ამ ვარიანტით დაწერდა, მაშინ დამსახურებაც ჩვენი, რადგან ეს ჩვენ ვართ, თეფშებს რომ არ ვაკეთებთ, ჩვენზე დიდი დამსახურება კი საშენ მასალათა სამმართველოს მიუძღვის, რომელიც თეფშის გაკეთების ნებას არ გვაძლევს.

ახლა ჩემო «ნიანგო», კაცი მჭირდება, რომელიც ამ დავაში მომარბივებს.

მეჭურჭლეთუხუცესი

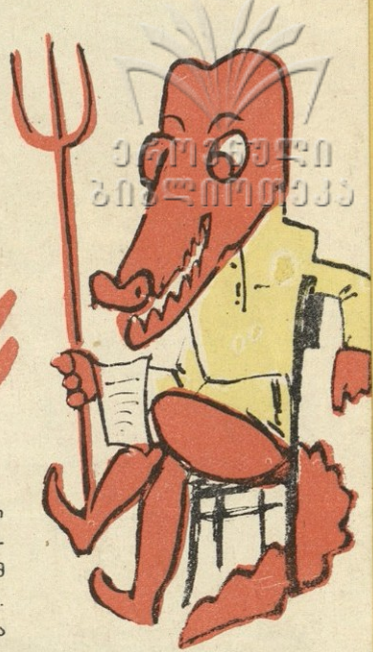
ახსანაგო ნიანგო!

ამას წინათ გწერდი, რომ გალის რაიონის სოფელ მუხურში გალის სამშენებლო კანტორა მეორე წელია საძირკველს უყრის სკოლის შენობას და დღემდე ვერ ამოუშენებია-მეთქი. ეს ყველაფერი დადასტურდა. რა თქმა უნდა, მაგრამ წერილს რომ გწერდი, ერთი რამ გამომრჩა მხედველობიდან, რაც უშეშვლად უნდა მცოდნოდა. თურმე ნუ იტყვი და ყველაფერი ზემოაღნიშნული, როგორც გალის რაიონის კომპა შემატყობინა. იმიტომ მომხდარა, რომ მშენებლობას სჭირდება ცემენტი, აგური, ქვა, ხის მასალა და სხვა. რაც კანტორას არ ჰქონია, მე კი დღემდე მეგონა, რომ სახლებს მყინტი ყველითა და ღომით აშენებდნენ. ახლა კი ვიცი რაში ყოფილა საქმე და ამიტომ ჩემს მიერ ადრე გამოგზავნილ წერილს ნუ გამოაქვეყნებ და უდანაშაულო ხალხს ნუ მოსცხებ ჩირქს. თუ მაინც და მაინც არ დაიშალო, მაშინ ეს წერილი გამოაქვეყნე.

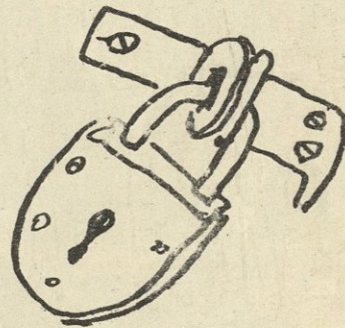
კატივცემულო ნიანგო!

ფოთი ზღვის დონეზე დაბლა დგას და წყალი თავზე უნდა გადასდიოდეს წესით. მაგრამ ახლა მლაშე წყალზე არ მოგასხენებთ. ნინოშვილის უბნებს უმარბილო წყალიც გვეყურია. ახლა შენ იტყვი ფოთში წყალი რამ მოსპო, გაიხედ-გამოიხედეთ და დაინახავთ. კი გავიხედ-გამოვიხედეთ, მაგრამ ვერაფერი რომ ვერ დავინახეთ, ქ. ფოთის ელექტროქსელის უფროსს მივმართეთ, ე ბიჭო, გავინათე, დაგვეფსო თვალები სიხნულეშიო, ამის შემდეგ ზოგიერთ ადგილას დასვეს ბოძები, მაგრამ მავთულებს არ აბამენ. აქაო და გაუგიათ უმავთულო ტელეგრაფი არსებობსო და ახლა ალბათ იმას ელოდებიან, უმავთულო ელექტრონს როდის გამოიგონებენ. ჩვენ დიდი ლოდინის თავი გვაქვს, მაგრამ ამდენ ხანს ველარ მოვიცდით. ჩვენი სახელოვანი წინაბარი ეგნატე ნინოშვილი, რომლის სახელსაც ჩვენი უბანი ატარებს, თურმე ფიჩხის ალზე წერდა და კითხულობდა. არც ჩვენ ვითაკილებდით ფიჩხის ალზე წიგნის კითხვას, როგორც ნინოშვილის მეგობრები. მაგრამ ფიჩხი არ გვეშოვება და იქნებ როგორმე შენ გაგვიმართო ხელი და ერთი-ორი შეკვრა გამოგვიგზავნო, ძვირფასო ნიანგო.

ლ. ფოთელი

გალელი

ქვირფასო ნიანგო!

უგამყიდველო მალაზიები რომ თბილისში ბევრია და მშენებელთა ემსახურებიან მომხმარებლებს, ეს ჩვენც ვიცით. აგარაკ საწირის (ტყიბულის რაიონი) მცხოვრებლებმა. მაგრამ შენ თუ იცი, რომ ჩვენც გვაქვს უგამყიდველო მალაზია! არ იცი? არ გეკადრება. დელაქალაქის ყველა კარგი წამოწყება და გამოცდილება პერიფერიებშიც ინერგება. ჩვენთან ამ კეთილი საქმის ინიციატორი მალაზიის გამყიდველი ბ. ბაქრაძეა. მან კიდევ უფრო გააუმჯობესა და გაამართლა ჩვეულებრივი მალაზიის უგამყიდველო მალაზიად გადაკეთების პროცესი. მისი მეთოდით არც დახლის გადაკეთებაა საჭირო, არც საკონტროლო საღარო, არც შეფუთვა-შემოფუთვა, არც კონტროლიორი, არც საწყობი, არც არაფერი. მთელი ეს ოპერაცია, რომელიც დღემდე უამრავ ხარჯებს მოითხოვდა, ბ. ბაქრაძემ 10 მანეთად მოაკვარაჭინა, როგორ?! უბრალოდ, იყიდა დიდი, თუმნიანი ბოქლომი, დაადო მალაზიას გარედან, წავიდა საქეფოდ და მორჩა. უგამყიდველო მალაზია მზად არის. ჩვენ, საწირის მცხოვრებლები, დიდ მადლობას ვწირავთ ამს. ბ. ბაქრაძეს მისი სანიშნო მუშაობისათვის მაგრამ, ხომ იცი, კაცის გული გაუმადარია უგამყიდველო მალაზია ხომ გაქვს, ახლა უკეთესი გვინდა «ბ. ბაქრაძე უმალაზიოდ». რადგან ეს რთული ოპერაცია ჩვენი ადგილობრივი ხელმძღვანელობის ძალებს აღემატება, შენ დაგვეხმარე ამ საქმეში, ნიანგო!

3. ბარბაქაძე

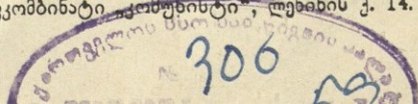
რედაქტორი — ნიკო შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. დუმბაძე, ს. კლიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, ო. კელიძე.

საქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нiangи“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 69. ტელეფონები: რედაქტორის — 3-76-69, საერთო განყოფილების — 2-13-29.

გამომც. № 9. ხელმოწ. დასაბ. 22.IV-1959 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტ“, ლენინის ქ. 14. ავტორებს ხელნაწერები არ უბრუნდებათ. შევ. № 490 ეფ. 00898. ტირ. 40.000.

52306
ბ. ბ. ზ. ლევაძის
გრაფიკული
გონიერებები

სპეკულანტების გაცილება საკოლმეურ-
ნო ბაზრიდან